

A Jóisten és a kovács

Hol vót, hol nem vót, vót egy kovács. Hát nem vót gyerekek se, meg soká' vót kovács abba' a faluba'. Gyött hozzá egy fiatal, jelenkezett nála, hogy ő szeretne tanúnyi inasnak. De az az Isten vót, a földön járt a Jóisten. Azt mondja neki, hogy:

– Lehet róla szó! De fiam, itt – aszongya – jó messze van az erdő, itt szenet kell járnyi minden második nap égetnyi. De akkor beösszuk majd. Egy nap te mégy, másik nap meg én. Tudsz-e má' lovat vasalni?

– Tudok! – aszongya.

De ő nem úgy vasalt, mint a rendes kovács. Hát mindegy. No, aszongya:

– Gyere, memmutatom az erdőt!

Memmutatta neki, hogy hogy kell égetnyi [a] szenet. No jó' van, hazagyöttek..., csak a kovácsnak avvót a feltúnő, hogy ennyi nem akart.

– No, te maradsz itthon vasalni, ha má' tudsz vasalni – aszongya –, én me' menek – aszongya – szenet égetnyi!

Jó' van. Hát hozzák má' a parasztok a lovakot vasalni. De ő fogta, elvágta a lábát a csülkibe', mind a kettőt, bevitte a műhelybe, ott vasalta be. Hát igaz-e a ló má' fédőglésibe' vót, mentek a parasztok, hogy agyonverik. No, mire összezúdult a falu, me' mit tudom én, hazagyött a kovács.

– Jaj gyerek, hát micsinátá' te?! Hát vasalni nem így kell!

– Hát hogy?

– No majd megá', mettanítolak én téged! – aszongya.

Hát igaz-e agyon akarták a kovácsot vernyi, hogy ilyen inast fogott ő fel. No, a gyerek mevasalta mind a kettőt bent [a műhelyben], vitte ki, odanyomta: kész! A kovács egy nagyot nézett, meg a parasztok. A ló felállott.

– Semmi baj, vihetyik kérem haza!

Azt mondja a kovács, hogy:

– Hol tanútd te ezt?

– Hát ne törődj te avval – aszongya –, de én így szoktam vasalni!

No jó' van. Annyira messzerette a kovács a gyereket, hogy a gyerek elment. Aszondta, hogy megyen el. [A] kovács nem akarta sehogyse engednyi:

– Hova?

– Hát nekem mennyi kell! – aszongya.

Azt mondja neki a kovács:

– Akárhova mégy, én mindenütt menek veled!

– Velem nem gyöhet! – aszongya. – Oda nem gyöhet, ahova én menek! – aszongya. – Nem kell nekem semmi fizetés amég itt vótam, de oda nem gyöhet! – aszongya. – Énnekem mennyi kell!

Össze is szedte magát, ment. De a kovács ment vele, hogy ő nem hagyja. Csak rimánkodott neki:

– Hát itt hagyod a feleségedet?

Nem bánja ő, de ő akkor is vele megy. Hát ment is vele egy darabon. Gondolkozott a Jóisten, hogy kicsináljon vele. Hát gyött az aratás. Bementek ők valami nagy úrho', hogy legalább pénz had legyen neki, a kovácsnak, ha hazamegy. Ha valamikor megy haza, had legyen neki pénzi. Na, bementek az úrho'. Felvállaltak egy nagy tábla búzát, hogy ők learassák, rendbe hozzák. Hát sokat kértek érte. Kimentek. Kiment az úr, kivitte őket memmutatnyi, hogy hol [kell aratni], ott csinátak ők egy kis gulyibát. Hát kaszát, ezt-azt adtak nekik, de nekik nem kellett. Lefeküdtek a gulyibába'. Aludt a kovács, a Jóisten me' fel vót. Ránézett a táblára: cakkom-pakk vót! Felkelt a kovács, de má' akkor ott vót a reggeli. Ett a kovács. Aszongya:

– Te nem eszel?

– Nekem nem kell, má' én ettem – aszongya.

– No, látod-e?

– Hát kicsinátá'?

– Hát learattam! – aszongya. – Fel is szedtem a markot, össze is raktam csomóba. Gyere – aszongya –, bemenünk a pénzé' az úrho', had füzessenek ki, oszt maj' te elmégy haza!

Hogy: „ő nem megy haza! Ő vele lesz.”

– De muszaj lesz!

Bementek, az úr kiment, mennézte hogy rendbe' van minden, ki is fizette őket. Odadta a kovácsnak:

– Tedd el, mer' neked e' majd kell otthon!

Hogy ő haza nem megy. Hát az Isten elindút, ment vele, nem tudta visszahajtanyi. Annyira-annyira, hogy mentek ők a mezőkbe', földön, mindenütt, de má' a Jóisten is sajnáta nagyon, úgyhogy megállottak, éccaka vót, [egy] nagy kötel nyúllott le az égbó'. A Jóisten meffogta, hogy megy fel rajta. A kovács is belekapaszkodott, hogy: „ő is megyen, ő nem hagyja.” De a Jóisten csak ellökte onnan, hogy: „ne, ne”, de ő csak fogta. Úgyhogy mind a kettőjüket felhúzták. A Jóisten felvitte magával. Úgyhogy mé' mai napig élnek, ha meg nem haltak.